

tillade enhver Ublænding saadan Virksomhed, saa bør Regjeringen heller ikke ubetinget kunne tillade enhver Ublænding at drive Lægevirksomhed. I ethvert Fald mener jeg, at vi skulde vor Lægestand at beskytte den mod alt for stærk Tilstrømning af Ublændinge, og at vi ogsaa skulde den at gjøre Paastand paa Gjenfirdighed, hvorved vi maatte kunne aabne andre Lande for den til Gjengæld. I Reglen gaar Udvandrestrømmen Nord paa, og der er ikke Tvivl om, at det vil være fordelagtigt for danske Læger f. Ex. at faae Afgang til at praktisere i Sverig og Norge, hvor der ogsaa er Trang til fremmede Læger, idet man ingenlunde kan besætte de vidtstrakte Lande saaledes, som Befolkningen maatte ønske det. Dette Sidste er vistnok en af Grundene til, at man har set sig nødt til i Norge at give Lægevirksomheden fri. Jeg tror altsaa, at man ved at fassætte Gjenfirdighed for fremmede Lægers Afgang til almindelig Lægevirksomhed her ikke blot ikke gjør nogen Skade, thi i almindelig Lægevirksomhed staa vore Læger ikke tilbage for Lægerne i Udlandet, men jeg tror endog, man kan gjøre nogen Gavn derved; jeg tror, at det er Noget, man skulde vore Læger, ikke at aabne deres Næring mere for Fremmede end anden borgerlig Næring.

Justitsministeren: De Vædringsforslag, der ere stillede af det ærede Udvalg til de tilbagestaaende Paragrafer af Lovforslaget, ere ikke af nogen sær indgribende Betydning, og jeg kan derfor fatte mig temmelig kort med Hensyn til dem. Det vil være ipinesældende, at Forslagene under Nr. 11 og 12 nødvendiggjøres ved den Amputation, som har fundet Sted af Lovforslaget. Hvad Forslagene under Nr. 10 og 9 — for at begynde bag fra — angaar, da gaa de ud paa en Udvidelse i Realiteten af Lovforslaget i Retninger og paa Omraader, som jeg anser det for meget heldigt at foretage en saadan Udvidelse paa; jeg skal derfor erklære, at jeg tiltræder disse Forslag. — Jeg anser Forslagene under Nr. 6, 7 og 8 for at være rene Redaktionsændringer. Jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt de alle egentlig ere nødvendige; men i hvert Tilfælde vil der efter min Overbevisning ikke ske nogen Skade ved at vedtage disse Ændringer, og jeg har altsaa Intet imod disse Forslag. — Forslaget til § 1 maa jeg ogsaa betragte som en Redaktionsændring. Jeg nærer ganske vist nogen Betænkelighed ved at lade af Paragrafen det udgaa, som for mig har nogen Betydning, nemlig at fremhæve, at det, som var straffrit, er den leilighedsvisse Udøvelse af den uautoriserede Lægevirksomhed i Modsatning til den mere som Erhverv eller til Stadighed eller som Vane dreene Lægevirksomhed. Smidlertid erklærer jeg, at, naar man i Øvrigt bibeholder Paragrafens Bestemmelser og navnlig dens Sætning, at Vedkommende ikke maa udøve stadig Virksomhed

i saadan Retning, saa behøves disse Ord: „kun ved en enkelt Leilighed efter eller uden Opfordring“ maatte ikke. Jeg skal derfor ikke modsætte mig dette Forslag fra Udvalgets Side; men saa meget desto mere maa jeg rigtigsnødt modsætte mig det Vædringsforslag, som er stillet af forskellige ærede Medlemmer. Foreløbig maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg tror, det er noget ligefrem Urigtigt, det, der udtales i deres Vædringsforslag, idet det hedder: „Ligesom det dog fremdeles er Enhver usorment at give Naad mod en Sygdom o. s. v.“. Der udtales jo, at det for Fremtiden skal være usorment, at give Naad i en Sygdom under de der fremsatte Betingelser, ligesom det nu er det; men efter den nuværende Lovgivning er det, som de ærede Medlemmer ville have tilladt, ikke usorment, og allerede af den Grund maa jeg modsætte mig Forslaget, der fremtræder som en ikke vel besjætt Kritisk af den Naade, hvorpaa Domstolene anvende den nugældende Lovgivning. Dette lod sig imidlertid rette til 3die Behandling, for saa vidt man i Øvrigt i Realiteten maatte være enig med det ærede Udvalg. Men jeg kan ikke Andet end bestemt fraraade, at man bortskærer den Tilføielse, der findes i Lovforslaget, hvorefter den uautoriserede Lægevirksomhed ogsaa skal være forbudt, for saa vidt der udøves stadig Virksomhed i saadan Retning. Jeg kan i saa Henseende væsentligst henholde mig til, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører, nemlig, at, naar man udelader denne Sætning og altsaa opstiller det alene som et afgjørende Datum for, om den paagældende Virksomhed skal være strafbar eller ikke, om den udøves som Erhverv, saa vil Følgen deraf blive, at der i den enkelte Sag maa anstilles en meget vidtløftig, tidsspildende og til Syvende og Sidst dog i sit Resultat mere eller mindre upaalidelig Underføielse om, hvorvidt den Vedkommende har udøvet den paagældende Virksomhed aldeles gratis. Navnlig, naar man udtaler det som en almindelig Sætning, at det skal være Enhver usorment at give Naad imod en Sygdom, for saa vidt som han ikke derved søger Erhverv, saa tror jeg, at denne Sætning fremtræder paa en saadan Naade, at man ved at sætte den ind i Loven i Virkeligheden bortrydder en overordentlig væsentlig Straffe imod Misbrug paa det Omraade, hvormed der her er Tale. Man vil da gjøre Forsøg paa at forklare, at end ikke den kan siges at udøve denne Virksomhed som Erhverv, der lader sig betale for en enkelt Gang. Der vil opstaa fine Spørgsmaal om, hvorvidt en Person, der giver sig af med at udøve denne uautoriserede Lægevirksomhed, og som tager Betaling derfor, snart paa en og snart paa en anden Naade, undertiden tager Betaling og undertiden ikke tager den, skal kunne siges at udøve denne uautoriserede Lægevirksomhed som Erhverv, naar han udøver den i Forbindelse med anden Virksomhed. Han vil naturligvis benægte, at han driver Virksomheden som Erhverv, han vil